

"Látni akarjuk Jézust!"

Időpont: Ötvened vasárnap, 1949. február 27.

[Helyszín: Budapest–Budavár (rádiós istentisztelet)]

Alapige: János 12:20-33.

Azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják az Istent, volt néhány görög is. Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betsaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” Fülöp elment, és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp odamentek és elmondták Jézusnak. Jézus ezt válaszolta: „Elérkezett az óra, amikor megdicsőül az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgálóm is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.” A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.” Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. Ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal hal meg.

Húsvét ünnepére – igénk szerint – pogányok is felmennek a jeruzsálemi templomba imádkozni. Minden Isten után való vágyódásuk és imádkozó életük dacára sem számítanak Isten népéhez. Nincs hely számukra bent, az igazi templomban. Csak a pogányok pitvarában tartózkodhatnak, melyet magas fal választ el a zsidó nép pitvarától, oszlopain pedig görög és latin hirdetmények figyelmeztetik a pogányokat, hogy a nép pitvarába s magába a templomépületbe halálos büntetés terhe alatt tilos bemenniük. Jézus a szomszéd pitvarban tanít. Sóvár füllel figyelik a görögök egy-egy hozzájuk is eljutó hangfoszlányát. Úgy szeretnének ők is ott lenni, látni és hallani Jézust! Egy-egy pillanatra talán át is suhan szívükön az irigység és a kirekesztettség miatti lázadozás. Egyszer csak kilép az ajtón Filep. Megrohanják a görögök, s mindazt, ami a szívükön van, ebben a mondatban öntik eléje: "Látni akarjuk Jézust!"

Lehet ennek a mondatnak kifogásolni a fogalmazását. Lehet kijavítani, hogy talán "Látni szeretnénk Jézust", az azonban bizonyos, hogy a prozelitákat nem kellett tanítani alázatosságra, s ha most mégis ilyen akaratosan és követelőően lépnek fel Fileppel szemben, az nem alázatosság hiányra mutat, sem modorbeli fogyatékosra, hiszen Filepnek "Uram"-ként való

megszólítása épp az ellenkezőjét bizonyítja, hanem azt mutatja, hogy milyen erős az a vágy, ami ebben a mondatban megszólal. Olyan erős, hogy az alázatost is követelővé teszi. Lehet ezt a mondatot teológiailag is kifogásolni. Lehet rámutatni arra, hogy a hitre jutás útja nem a látáson, hanem a halláson át vezet, s ezért Isten népének nem az a feladata, hogy mutogassa Jézust, hanem az, hogy hirdesse az Ő igéjét, mindez azonban csak a csodaéhes tömegnek szól, ezek a görögök pedig nem csodát akarnak látni, hanem Jézust.

Komolyan kell venni ezt a mondatot, s ha így vesszük, akkor egyszerre csodálatos jelképpé válik. Akkor is, most is, mindig, kifejezetten, vagy eltitkoltan, ez e világ vágya, ez a kérése Isten népéhez: "Látni akarjuk Jézust!"

Akkor inkább vágy volt, mint vád. Ma inkább vád, mint vágy. Ez e világ vádja Krisztus tanítványai, a keresztyénség felé: Nem látjuk Jézust.

Nem látunk mást, csak kőfalat, mint az igebeli görögök. Hatalmas templomokat, boltíveik alatt évszázados, méltóságteljes mozdulatokkal mozgó papokat, imponáló világszervezetet, de nem találjuk meg bennök, sőt, sokszor épp tőlük nem találjuk meg Jézust. Hideg köveket találunk élő, meleg szívek helyett; e világtól távol levő, vele sokszor idegenül szemben álló, más világban élő liturgusokat, velünk együtt élő, küszködő pásztorok helyett; egyházi szervezetet egyházi szolgálat helyett. Hát hol van itt Jézus?

Nem látunk mást, csak ellentéteket, mint az igebeli görögök. Hatalmas választófal van az emberek között. Amonnan a kiváltságosak, eminnen a kisémmizettek. Ott a beeresztettek, itt a kirekesztettek. És ezt a falat sokszor, mint a jeruzsálemi templomban, épp az egyház emeli. Hát hol van itt a békességszerző Jézus?

Másfél ezredéve él ebben a világban kiváltságos helyzetben a keresztyén egyház. Mit csinált ez alatt az idő alatt? Mit mutatott meg Jézusból? Nem kapunk mást, csak szavakat, s újra szavakat. A szavak ideje már lejárt. A nagy szóinflációban értékét veszített valuta, fedezetnélküli bankó lett az emberi szó. Látni akarjuk Jézust. Látni akarjuk a megváltott embereket s a megváltott emberek új világát. Mutasd meg, te keresztyénség, a hitedet a te cselekedeteidből! Az egész teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. Hol késnek? Félre az útból, ti, magatoknak élő, önző kegyesek, kik magatoknak foglaljátok le Jézust, s nem engeditek ki Őt hozzánk, a sóvárgó pogány világhoz! Ne álljatok elénk, kik Zákeus módjára szeretnénk látni Jézust, és ne takarjátok el előlünk Őt magát! Nem rátok vagyunk kíváncsiak. A tanítványokkal torkig vagyunk. A Mestert szeretnénk látni.

A hitetlen Nietzsche egyszer így fejezte ki e világvágyat: "Megváltottabbaknak kellene látszani a keresztyéneknek, hogy hinni tudjak a Megváltójukban."

Az öreg, bölcs Bernard Shaw pedig ugyanezt így fejezte ki: "Eddig csak Barabbást engedték szabadon, ideje volna már szabadon engedni Krisztust."

Hogyan hallgatsz mindezt, Isten népe? Úgy-e, mint Filep? Megértéssel, alázatosan, testvéreid és Krisztus elé víve? Vagy felfortyansz azon, hogy e világ prédikál egyszer bűneidről neked, ki annyit prédikáltál e világnak a világ bűneiről?

Tudsz-e úgy nézni azokra, akik ezzel a követeléssel lépnek elibéd: Látni akarjuk Jézust, mint Istentől küldött, ébresztő prédikátorokra, akiken keresztül arra akar kényszeríteni Istennek Lelke, hogy önmagadba szállj, önvizsgálatot tarts, kényelmi párnáidról felkelj, szóval, hogy a felébredtek ébredjenek fel és a megtértek térjenek meg?

Ez a mai ige üzenete Isten népéhez.

Van azonban ennek az igének üzenete e világhoz is.

Jézust akard látni!

A történetünkben szereplő görögök sok mindent láthattak a jeruzsálemi templomban. Köztük sok megbotránkoztatót is. Lehet, hogy szemtanúi is voltak annak a jelenetnek, amikor Jézus szétverte a vásárt és megtisztította a templomot. De ha nem is voltak szemtanúi ennek a jelenetnek, láthatták magát a templomi vásárt, a szent dolgokkal űzött üzletet. Nem álltak meg mégsem az egyház bűneinél, hanem az egyház urát szerették volna látni, Jézust.

Ne akadj meg te sem a tanítványok megbotránkoztató magatartásán! Ne tedd felelőssé Krisztust a keresztyénség bűneiért! Ne következtess a keresztyénség gyengeségéből a Krisztus gyengeségére, s ha úgy látod, hogy a keresztyénség csődöt mondott, ne gondold, hogy Krisztus mondott csődöt!

Ha Jézust látni akarod, vedd tudomásul, hogy Ő a kereszten látható!

Az a beszéd, melyet Jézus a görögök kérésére tart, a keresztről szóló beszéd. Megjelenti, milyen halállal kell meghalnia, de megjelenti azt is, hogy halála milyen gyümölcsöket fog teremni. Szóval a váltság evangéliumát hirdeti. Arról beszél, amit János 3:16-ban röviden így foglal össze: "Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." Ez a váltság Neki egyben dicsőség, az embernek pedig egyben üdvösség.

A világnak az a baja, hogy nem itt keresi Jézust, a keresztyénségnek pedig az a baja, hogy nem ezt a Krisztust mutatja ennek a világnak. Váltság nélkül nem lehet rendezni a múltat, amit elhibáztunk, s újjászületés nélkül nincs új élet, amit akarunk.

Jézus, a nagy tanító, nem tud bennünket elvezérelni minden igazságra. Jézus, a nagy csodadoktor, nem tudja meggyógyítani legnagyobb betegségünket, a bűnt. Jézus, az erkölcsreformátor, nem tud erőt adni parancsaink betartásához. Rajtunk csak a bűneinkért a kereszten meghalt és megigazulásunkra feltámasztott Jézus, a Krisztus, a Megváltó tud segíteni. Ez Istennek hatalma minden hívő üdvösségére. Ennél kevesebb keresztyénség azonban csak fölösleges barokk fényűzés és értelmetlen energiapocsékolás.

János evangélista beállítottságánál fogva nem sokat törődik a történeti események leírásával. Elsősorban igét akar közvetíteni és nem históriát írni. Valószínűleg ezért befejezetlen a felolvasott történet is történeti szempontból. Nincs szó arról, hogy Jézus Fülöp és András kérésére kiment-e a pogányok udvarába, s a két tanítvány bemutatja-e neki az őt látni kívánó görögöket, azt hiszem azonban, hogy nem bibliaellenes, ha abban a meggyőződésben vagyok, hogy az a Jézus, aki olthatatlan vágygal szomjúhozott minden ember megtérése után, s aki elmondta az egyetlen ember megtérése fölött való mennyei örömről szóló példázatait, mégis csak kiment a görögökhöz.

Csodálatos jelkép ez a jelenet. Jézus megjelenik a pogányok udvarában. Fülöp és András odamegy a görögökhöz. Kézen fogják őket, s odaviszik Jézushoz. Jézust odavezetik a görögökhöz: Uram, ezek azok, akik látni szeretnének Téged. A görögöket odavezetik Jézushoz: Ez az a Krisztus, akit látni szeretnétek. Boldog pillanat, mikor a világ létszükségletből fakadó követelése: Látni akarjuk Jézust, így találkozik a tanítványok csendes missziói felelősségérzetével: Mutatni akarjuk Krisztust.

Testvér, kit az Írás a görögökhöz számít, s ki talán magadat is odaszámítod, ne fojtsd el azt, ami benned van, amikor feltámad benned ez a vágy: Látni akarom Jézust!

Testvér, kit az Írás a tanítványokhoz számít, s ki talán magadat is Isten népéhez számítod, ne felejtsd el, hogy Filep és András emberileg a két legjelentéktelenebb tanítvány volt. Prédikálni nem tudtak volna Krisztusról. Görög bölcséleti kérdésekben alulmaradtak volna, de egyet tudtak: megmutatni Krisztust. Tedd meg te is!

Látni vágyó világ és mutatni akaró keresztyénség között megáll a szent gabonamag, Krisztus. Meghal, hogy egymaga ne maradjon, s ez neki dicsőség, nekünk üdvösség. Ámen.